

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΙΔ' - 454 - 22 ΛΕΩΝΑ, ΣΑΒΑΤΟ, 5 ΤΟΥ ΝΟΕΜΒΡΗ 1916 ΑΡΙΘΜΟΣ 6033

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΘΕΑ ΤΡΙΚΟΣ. Μιά παράσταση του 'Οθέλλου.
ΑΛΚΙΠΣ ΘΡΥΛΟΣ. Φεγγαροτραγούδο.
Ο ΝΟΥΜΑΣ. Δημοτικιστική ομάδα.
ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ. Σημειώματα στο περιθώριο.
ΙΟΥΛΙΑ ΠΕΡΣΑΚΗ. 'Ο Σοκρατάκιος.
Α. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ—Πλάι στην 'Αγάπη (Τέλος).
ΡΩΜΟΣ ΦΙΛΥΡΑΣ. Νέα Εισόδια.
ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ.

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ(*)

(1907—1910).

156

'Από τὸ διάβασμα κάποιων ἔργων, ρομάντσων ἔξωθεν πρώτης γραμμῆς (τὸ μυθιστόρημα εἶναι τὸ ποτάμι πὸν ῥέει σὲ κοίτη πλατύτερη καὶ ἀπ' ὅλα τὰλλα τοῦ ὠραίου λόγου) στοχάζομαι πὸς τὰ δυὸ στοιχεῖα, τὸ *χαρακτηριστικὸ*, καὶ ἐκεῖνο πὸν λέμε *διασκεδαστικὸ*, εἶναι δυὸ στοιχεῖα τίς περισσότερες φορές καὶ ἀντίθετα καὶ ἀταίριαστα. Τυπικὰ, σ' ἡμᾶς ἔδω, παραδείγματα, τὰ ἔργα τοῦ Ψυχῆρη.

157

'Ο τρόπος πὸν κρατηροῦσαν τὴ ζωὴ ἀδιάκοπα καὶ σὰ ἐλάχιστα μεγαλόφωνοι μολαταῦτα ποιητὲς καὶ μυθιστοριογράφοι σὰν τὸν Whitmann καὶ σὰν τὸν Stevenson, μὴ θυμίζει τὸ δικό μας τὸ Μητσάκη, γονατισμένο στήν ἀρχὴ τοῦ δρόμου ἀπὸ τὴν ἀφ' ὁρῶστια.

158

'Απὸ τὸν πρόλογο ἑνὸς βιβλίου λόγια τοῦ φημισμένου φιλοσόφου Boutroux : 'Η ἰδέα δυναμώνεται, γίνεται σιωστότερη καὶ πλαστικώτερη, γίνεται πὸν ποὺ ἢ ἴδια (ἔρχεται πὸν πολὺ στὸν ἑαυτὸ της), παλαίφροντας νὰ ὑποτάξῃ τὴν ἀνιπτότατη μορφή. Πουὺς δὲ δοκίμασε τὴν ἀντίδραση τῆς μορφῆς ἀπάνου στή σκέψη; Ὅσο ζητοῦσε ὁ Οὐγκὸ ἀρμονικώτερο καὶ ταιριαστότερο στίχο, τόσο εὑρισσε μιὰ σκέψη δυνατώτερη, ἀπλούστερη, ἀληθινώτερη. — Ἐφαρμοσέ τα στή γλώσσα ὅσο ζητοῦμε νὰ τὴ γράψουμε πὸν καθαρία, πὸν ἀρμονικά, τόσο ἀρμονίζουμε καὶ καθαρίζουμε τὴ σκέψη μας. Τόσο ἢ γλώσσα γίνεται λόγος.

(*) Συνέχεια ἀπὸ τὸν ἀριθ. 468 (1912) τοῦ «Νουμά».

159

'Αλλοίμονο στὸν πολεμιστὴ καὶ στὸν ποιητὴ πὸν κάνουν τίς δάφνες τους κρεββάτι τοῦ ὕπνου τους!

160

'Η δόξα πολλῶν, καὶ ἀπὸ τοὺς πὸν μεγάλους, πὸν μᾶς φαίνεται πὸς γιομίζει τὴν Οἰκουμένη, δὲ γιομίζει, σωστὰ σωστά, παρὰ τὰ κεφάλια κάποιων ἀνθρώπων μέσα σὲ ὀρισμένους κύκλους. Ἐὼν ἀνθρώπων αὐτῶν ἢ βοῆ στὸν κόσμον ἐπάνω, ὅσο καὶ ἂν ἀρμονικὴ σκορπίζεται, θυμίζει κάπως τὸ σφύρισμα τοῦ κουρπιοῦ ἀπάνου στοῦ βοδίου τὸ κέρατο.

161

Πολλὲς φορές κινεῖομε τὸν κόσμον γιὰ νὰ πιάσουμε λιγοστὲς σελίδες, μιὰ γιὰ πάντα, στὸ βιβλίον ἑνὸς ἱστορικοῦ. Πολλὲς φορές ἢ μιὰ σελίδα πὸν κρατοῦμε στήν ἱστορία μέσα φαντάζει πὸς μέστωσε τὴν πλάση μὲ τὴ φήμη μας ἔνω, καλὰ καλὰ, ἔξω ἀπὸ τὴ σελίδα ἐκεῖνην εἴμαστε terra incognita. Ἄπλὸ στασιδι πὸν παρουσιάζεται, στή ρομαντικὴ μας τὴν εὐκολοπιστία, σὰ θρόνος δόξας.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

ΦΕΓΓΑΡΟΤΡΑΓΟΥΔΟ

Τὸ παραμῦθι τῆπε μιὰ κατάλευκη μ' ἔδες τίς σκοτεινὲς ἀντιφεγγιὲς νύχτα, στὸν ἄνεμο πὸν ἀδιάφορος περνοῦσε γρήγορα, ἢ μικρὴ ἀχτίδα μ' ἕνα λυγμὸν — ἢ μ' ἕνα γέλιο :

'Ο ἄμορφος Τραγουδιστὴς πὸν τὰ γλαρὰ του μάτια ὅσο καὶ ἂ βλέπανε ὀλόγυρα εἶσαν πάντα γυρισμένα μὲ μιὰ ἔκφραση ξεχωριστὴ, ἐμπνευσμένη, σ' ἕναν κόσμο ἐσώψυχου, πὸν ἢ φωνὴ του τραγουδοῦσε πὸν παθητικὰ καὶ ἀπὸ τὸ πὸν μεθυστικὸ βιολί, λύγιζε μπροστά του, περνώντας ἀπὸ τὰ χωριά, τὰ δειλινὰ στή βρύση καὶ στὰ πανηγύρια, ἀμέτρητες περίφρονες κοπέλλες. Ἐφθινε νὰ ἐπιθυμήσει μιὰ ἀγάπη γιὰ νὰ τοῦ δοθεῖ ἀμέσως, καταδικὴ του. Καὶ παίρνοντας τὴ συγκίνηση καὶ τὸ λυγμὸ τῶν καρτεριῶν πὸν τὸ μοναδικὸ τραγούδι του εἶχε νικήσει, ἔφραγε... Νοσερά, μόνον μὲ ὅση ἔνταση ἔπρεπε γιὰ νὰ δώσει ὀλόγυρα στὴ φωνή του ἕναν τόνο πὸν βελὸν καὶ πὸν συναρπαστικὸ, αἰσθανότανε τὸν πόνο πὸν σκορποῦσε. Εἶχε ἀνάγκη τοῦ Πόνου γιὰ τὸ σκοπὸ του τὸν Ὁραίο... Πλατιά Ἀγάπη, χάριζε καὶ τὴν ἔμνευσε μελωδικά... Ὅλο ἄμορφιές... Ὁ Τραγουδιστὴς εἶτανε γιὰ ἔδες τίς Κοπέλλες, ὁ Μοιραῖος ἄγνωστος πὸν ἔρχεται ἀπὸ πὸν, κενένας δὲν τὸ ξέρει, νὰ φέρει τὸν ἀξέτιμητο θησαυρὸ μιᾶς Ἀγάπης πὸν ὀδονηρῆς, εὐγνώμονα νὰ λατρευθεῖ.